

МВС України
Харківський національний університет внутрішніх справ

Науково-дослідна лабораторія з проблем протидії злочинності

Кафедра адміністративної діяльності поліції

Судові та правоохоронні органи Японії

інформаційний довідник

Харків 2017

УДК [342.56:351.74](520)
ББК67.9(5ЯПО)71+67.9(5ЯПО)301.163я73
Б-90

АВТОРИ:

Бугайчук Костянтин Леонідович, к.ю.н., доцент, завідувач науково-дослідної лабораторії з проблем протидії злочинності Харківського національного університету внутрішніх справ;

Чишко Катерина Олександрівна, к.ю.н., старший викладач кафедри адміністративної діяльності поліції факультету № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ.

РЕЦЕНЗЕНТИ:

Беспалова О.І. д.ю.н., професор, завідувач кафедри адміністративної діяльності поліції факультету № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ.

Марчук М.І. к.ю.н., доцент, завідувач кафедри конституційного і міжнародного права факультету № 4 Харківського національного університету внутрішніх справ.

Схвалено за спільному засіданні науково-дослідної лабораторії з проблем протидії злочинності та кафедри адміністративної діяльності поліції факультету № 3 протокол № ___ від _____

Судові та правоохоронні органи Японії: інформаційний довідник / К.Л. Бугайчук, К.О. Чишко; Харків: ХНУВС. 2017. 35 с.

УДК [342.56:351.74](520)
ББК67.9(5ЯПО)71+67.9(5ЯПО)301.163я73
Б-90

© Харківський національний університет внутрішніх справ, 2017

ЗМІСТ

I. Судова влада Японії.....	4
II. Поліція Японії.....	16
III. Прокуратура Японії.....	27
ДОДАТКИ.....	31

I. СУДОВА ВЛАДА ЯПОНІЇ

КОНСТИТУЦІЯ ЯПОНІЇ

(ВИТЯГ)

*проголошена: 3 листопада 1946 року
набрала чинності: 3 травня 1947 року*

Стаття 76.

1. Уся повнота судової влади належить Верховному суду і судам нижчих рівнів, порядок створення яких визначається законом.

2. Надзвичайні суди заборонені. Органи виконавчої влади не можуть здійснювати судочинство з правом винесення остаточної ухвали.

3. Усі судді керуються власною совістю, є незалежними і виконують свої функції на основі цієї Конституції та законів держави.

Стаття 77.

1. Верховний суд має повноваження щодо визначення правил судочинства, діяльності адвокатури, внутрішнього розпорядку у судах, а також питань, що стосуються управління справами органів судової влади.

2. Прокурори повинні слідувати правилам, що визначає Верховний суд країни.

3. Верховний суд може делегувати судам нижчих рівнів право встановлювати правила своєї роботи».

Стаття 78.

1. Суддя не може бути усунений з посади без розгляду його справи у порядку громадського імпічменту, за винятком випадків, коли його визнано в судовому порядку психічно чи фізично нездатним виконувати суддівські функції. Дисциплінарні заходи проти суддів не можуть бути застосовані органами виконавчої влади.

Стаття 79.

1. Верховний суд складається з Голови та членів суду, кількість яких визначається законом. Членів Верховного суду, за винятком Голови, призначає Кабінет Міністрів.

2. Призначення суддів Верховного суду підлягає перегляду під час проведення перших після даного призначення загальних виборів депутатів до Палати представників і наступному (повторному) перегляду під час

проведення перших загальних виборів депутатів до Палати Представників по закінченню десяти років; ця процедура повторюється надалі в такому ж порядку.

3. Якщо у випадках, передбачених у попередній частині, більшість голосуючих підтримує зміщення якого-небудь судді, то він усувається з посади негайно.

4. Усі питання стосовно призначення суддів визначаються законом.

5. Судді Верховного суду ідуть у відставку по досягненню віку, що визначений законом.

6. Усі судді Верховного суду отримують належну винагороду в установлені періоди. Розмір цієї винагороди не може бути зменшений в період перебування судді на посаді.

Стаття 80.

1. Судді судів нижчих інстанцій призначаються Кабінетом Міністрів за поданням Верховного суду. Ці судді перебувають на посаді впродовж десяти років і можуть бути призначені повторно. Проте досягнувши віку, визначеного законом, вони ідуть у відставку.

2. Усі судді судів нижчих інстанцій у встановлені терміни отримують належну винагороду. Розмір цієї винагороди не може бути зменшений за час перебування судді на посаді.

Стаття 81.

1. Верховний суд є судом вищої інстанції, який має повноваження вирішувати питання конституційності будь-якого закону, урядового чи відомчого наказу, правила чи розпорядження.

Стаття 82.

1. Розгляд судових справ і винесення рішень відбувається у відкритих судових засіданнях.

2. Якщо судді одноголосно вирішили, що існує небезпека громадському порядку чи моралі, то розгляд справи може відбуватися у закритому режимі. Проте розгляд справ про політичні злочини або справ, які торкаються прав нації, що гарантовані Розділом III цієї Конституції, завжди повинні проводитися відкрито.

ВЕРХОВНИЙ СУД ЯПОНІЇ

Верховний суд Японії має широкі повноваження і виступає в якості:

- 1) вищої судової інстанції;
- 2) органу конституційного контролю (нагляду);

3) органу керівництва нижчестоящими судами.

Верховний суд складається із Голови суду і чотирнадцяти суддів. Голова призначається Імператором за поданням Кабінету Міністрів Японії, інших суддів призначає власне Кабінет Міністрів.

Верховний суд засідає або в складі Великої колегії (пленарне засідання, всі 15 суддів), або в одній з Малих колегій (по 5 суддів). Тільки Велика колегія має повноваження конституційного суду: скасовувати будь-які законодавчі норми як такі, що суперечать Конституції країни.

Кандидатури до складу Верховного суду подаються наступним чином:

- шість від нижчестоящих судових інстанцій;
- чотири від адвокатської спільноти;
- чотири від органів прокуратури та державної влади;
- один академічний правознавець.

Пропозиції за квотою адвокатської спільноти формує Японська федерація адвокатів, що подає Верховному суду кілька кандидатів з її членів.

Мал. 1 Зал засідань Верховного Суду Японії

Верховний суд виносить остаточне рішення у наступних випадках:

- апеляції на вирок, винесений вищим судом першої інстанції або іншої інстанції як у цивільних, так і у кримінальних справах;
- апеляції з рішення, винесеного в першій інстанції окружним судом або сімейним судом, або судом першої інстанції на вирок у кримінальній справі;
- якщо існує особлива причина, і апеляція, що подана до Вищого суду, може бути передана до Верховного суду;

- щодо вироку винесеного Вищим судом, який виступає як суд останнього оскарження у цивільній справі, якщо рішення містить помилкове тлумачення Конституції або будь-яке інше порушення Конституції;
- апеляції у цивільних та сімейних справах, якщо клопотання заперечує конституційність рішення або якщо Вищий суд дозволяє подати клопотання щодо справи, що стосується тлумачення законів та положень законодавства Японії;
- спеціальна апеляція у кримінальній справі щодо постанови суду або розпорядження судді, якщо підставою для оскарження є виявлення конституційного порушення або суттєвий конфлікт із судовим прецедентом.

ВИЩІ СУДИ ЯПОНІЇ

В Японії діє вісім Вищих судів, розташованих в найбільших містах: Токіо, Осака, Нагоя, Хіросіма, Фукуока, Сендай, Сап поро та Такамацу. Крім того, у квітні 2005 року в складі спеціального підрозділу Токійського вищого суду був створений Вищий суд з питань інтелектуальної власності. Кожен Вищий суд складається із голови суду та суддів.

Ці суди виступають головним чином як апеляційна інстанція і розглядають у складі колегій з трьох суддів скарги на рішення і вироки судів нижчої інстанції у кримінальних і цивільних справах. У справах, пов'язаних із груповими порушеннями громадського порядку, іншими діями проти органів державної влади, судова палата складається з п'яти суддів.

Верховний суд Японії в разі потреби може засновувати філії кожного з Вищих судів. Отже Вищі суди мають юрисдикцію щодо будь-якої апеляції, якщо законодавство не передбачає спеціальної юрисдикції Верховного суду Японії.

Юрисдикція Вищого суду, як суду першої інстанції, розповсюджується на адміністративні справи, пов'язані з виборами, на кримінальні справи, пов'язані з груповими порушеннями громадського порядку та щодо скасування рішень квазісудових органів, таких як Трибунал морських справ Японії. Крім того, вищезгаданий Вищий суд з інтелектуальної власності має виняткову первісну юрисдикцію щодо скарг на рішення окружних судів, які стосуються патентних прав та рішень, прийнятих Патентним відомством Японії.

Вищий суд міста Токіо

ОКРУЖНІ СУДИ ЯПОНІЇ

Ці суди розташовані в 50 містах Японії по одному в кожній префектурі, за винятком Хоккайдо, який розділений на чотири округи, а по всій країні таких судів налічується 203. Окружні суди, як правило, є судами першої інстанції у цивільних та кримінальних справах, крім справ, які безпосередньо підпадають під виключну первісну юрисдикцію інших видів судів. Окружні суди також мають повноваження щодо оскарження постанови у цивільних справах. У складі окружних судів існують посади молодшого судді, що мають обмеженукомпетенцію.

За звичай справу розглядає один суддя, але у наступних випадках скликається колегія з трьох судів:

- якщо суд вирішив засідати колегіально;
- при спробі скоєння злочину, що карається смертною карою або тюремним ув'язненням мінімальний строк якого становить один рік або більше, включаючи довічне ув'язнення;
- у разі оскарження рішень, винесених компетентними судами або апеляційними інстанціями щодо загальних судових рішень та постанов, а також в інших випадках, коли справи повинні бути розглянуті колегією відповідно до положень, встановлених законом.

Окружні суди розглядають кримінальні справи за участю сайбан (saiban-in), (аналог суду присяжних). За цією системою утворюється колегія, що складається з шести сабан та трьох професійних суддів.

Засідання колегії окружного суду у кримінальній справі:

1 – судді; 2 – молодший суддя; 3 - судовий стенограф; 4 - судовий секретар;
5 – прокурор; 6 – захисник; 7 – обвинувачений.

Окружний суд(цивільна справа, одноособове засідання):

1 – суддя; 2 – молодший суддя; 3 - секретар суду; 4 - адвокат позивача;
5– адвокат відповідача.

СІМЕЙНІ СУДИ

Сімейні суди розташовані в тих самих регіонах, що і окружні суди та їх філії. Сімейні суди мають виключну юрисдикцію щодо справ, пов'язаних із внутрішніми сімейними відносинами та правопорушеннями неповнолітніх (у віці від 14 до 19 років, які вчинили злочин, а також осіб, які не досягли чотирнадцяти років, які вчинили правопорушення за яке законом передбачено покарання).

Закон «Про судовий розгляд справ щодо особистого статусу», який був прийнятий 16 липня 2003 року розширив юрисдикцію сімейного суду щодо справ, пов'язаних з відносинами між чоловіком і дружиною, батьками та дітьми тощо. Деякими типовими прикладами справ, які розглядає сімейний суд є опіка над неповнолітніми, усиновлення, розподіл майна, розлучення, аліменти та ін. Крім того, справи, що вимагають повернення дитини,

підпадають під юрисдикцію Токійського сімейного суду та Сімейного суду міста Осака.

Сімейний суд міста Кіото

ДИСЦИПЛІНАРНІ СУДИ

У Японії існує 438 дисциплінарних судів, які є найнижчими елементами судової системи країни. Їх юрисдикція поширюється на цивільні справи в яких сума позову не перевищує 1,4 млн. ієн і на кримінальні справи, які у вигляді покарання передбачають накладення штрафу, однак є і виключення з цього правила, зокрема щодо таких злочинів, як крадіжка та розкрадання. Слід зазначити, що всі судові справи у дисциплінарному суді розглядаються суддею одноособово.

Суд також може накласти покарання у вигляді позбавлення волі до трьох років. У разі коли він дійде висновку, що слід накласти покарання, яке перевищує встановлені для нього межі, він повинен передати справу до окружного суду.

У цивільних або кримінальних справах суд може використовувати спеціальну спрощену процедуру розгляду справи. Для цивільних справ із сумами позову менше 600 тис. ієн, якщо немає заперечень відповідача, можливе просте винесення рішення за один день без його виклику до судового засідання.

У кримінальних справах, і тільки тоді, коли немає заперечень відповідача, на прохання прокурора можуть вивчатися тільки документальні свідчення без виклику осіб на підставі яких можуть накладатися штрафи в сумі до 1 млн. ієн. Спрощена процедура, що описана вище, не позбавляє осіб

права на справедливий судовий розгляд в звичайному порядку. Підкреслимо, що за спрощеною процедурою розглядається біля 80 % кримінальних справ.

Конституційний контроль, тобто перевірка будь-яких законодавчих або адміністративних актів щодо їхньої відповідності Конституції, може здійснюватися не тільки Верховним, а й нижчими судами. Слід також зазначити, що у Японії відсутня система адміністративної юстиції, і всі скарги на дії адміністративних органів розглядаються першою інстанцією територіальними судами, як специфічний вид цивільного судочинства.

Цивільний процесуальний кодекс Японії передбачає можливість арбітражного розгляду спорів, однак частіше за все до такої процедури вдаються лише у справах, пов'язаних із зовнішньою торгівлею, у торговельних палатах відповідних префектур.

Мал.1 Загальна структура судової системи Японії

ПОРЯДОК ПРИЗНАЧЕННЯ ТА СТАТУС СУДДІВ

Всі судді призначаються на свої посади строком на 10 років. Призначення здійснюються Кабінетом міністрів, на підставі списку кандидатів, складеного Верховним судом Японії.

Через 10 років суддя може бути призначений на свою посаду повторно, і так до тих пір, поки він не досягне віку, встановленого законом для виходу у відставку (65 або 70 років для суддів з різних інстанцій).

Судді всіх судів можуть бути усунені з посади тільки за результатами публічного розгляду відповідно до процедури імпідменту, яка передбачає розгляд звинувачень на адресу судді спеціальними органами парламенту. Для претендентів на посаду судді встановлені суворі правила відбору. Випускники юридичних факультетів японських університетів зобов'язані скласти іспити, які щорічно влаштовуються спеціальною комісією Міністерства юстиції. Потім вони зараховуються на дворічні курси підготовки працівників юстиції при Верховному суді, в програму яких входять не тільки теоретичні заняття, але і практика в судах (вісім місяців). Після закінчення курсів і складання іспитів претенденти на посаду судді можуть почати працювати, якщо отримують відповідне призначення.

Варто також згадати спеціальних посадових осіб суду, які називаються «примірювачі». Вони вирішують спори у цивільних та сімейних відносинах через процедури примирення, в яких вони мають такий самий обсяг повноважень як і суддя. Зазначені особи призначаються з числа адвокатів, що мають принаймні п'ять років досвіду роботи. Строк їх повноважень складає 5 років.

УЧАСТЬ ГРОМАДСЬКОСТІ У ЗДІЙСНЕННІ СУДОЧИНСТВА

Інститут присяжних (сайбан). Присяжні відбираються серед японських громадян віком від 20 років, які мають право голосувати за членів Палати представників.

Модельний погляд на зал засідань з присяжними:
 1– судді; 2– присяжні (сайбан); 3– молодший суддя;
 4 – прокурор; 5- захисник

Вони беруть участь у кримінальних справах, що розглядаються в окружних судах, у розгляді справ, пов'язаних із злочинами, що караються смертною карою, довічним ув'язненням або пов'язані з правопорушеннями, які спричинили смерть потерпілого від умисних злочинних дій. Шість присяжних відбираються для формування колегії разом з трьома професійними суддями.

Члени комітетів з питань досудового слідства. Члени комітетів обираються випадковим чином серед громадян, які мають право голосувати за членів Палати представників. У країні налічується 165 таких комітетів, кожен з яких складається з 11 членів і є абсолютно незалежним від будь-якого зовнішнього впливу. Основним обов'язком комітетів є вивчення обґрунтованості рішення прокурора не розпочинати кримінальне провадження, і якщо комітет приймає постанову про те, що розглянута справа повинна бути розпочата, він видає рекомендацію головному прокуророві провести повторну перевірку справи.

Якщо прокурор все ж виступить за рішення не розпочинати провадження, комітет може прийняти другу резолюцію про те, що справа повинна бути розпочата. У такому випадку суд зобов'язаний призначити адвоката для розгляду справи, який несе відповідальність за здійснення кримінального провадження.

Засідання комітету з питань досудового слідства

Члени комітетів окружного та сімейного судів. Кожен окружний і сімейний суд має свій власний судовий комітет. Такий комітет складається з членів, обраних серед громадян з відповідними знаннями та досвідом, які відіграють провідну роль у різних сферах діяльності територіальної громади. Члени комітету мають право надавати пропозиції та зауваження щодо роботи суду, допомагати йому у повсякденній діяльності. Шляхом взаємодії з комітетом окружний чи сімейний суд може підтримувати зв'язок з громадськістю відповідного регіону.

Список використаної літератури:

1. About the Supreme Court. Офіційний сайт Верховного суду Японії.
URL: <http://www.courts.go.jp/english/about/index.html> (дата звернення 06.09.2017)
2. Judicial System in Japan. Офіційний сайт Верховного суду Японії.
URL: http://www.courts.go.jp/english/judicial_sys/index.html (дата звернення 06.09.2017)
3. Court System of Japan. Офіційний сайт Верховного суду Японії.
URL: http://www.courts.go.jp/english/judicial_sys/index.html (дата звернення 05.09.2017)
4. The Constitution of Japan. Офіційний сайт Верховного суду Японії.
URL: http://www.courts.go.jp/english/judicial_sys/index.html (дата звернення 04.09.2017)
5. The Supreme Court. Офіційний сайт Верховного суду Японії. URL: http://www.courts.go.jp/english/judicial_sys/index.html (дата звернення 04.09.2017)
6. Courts other than the Supreme Court (Lower Courts). Офіційний сайт Верховного суду Японії. URL: http://www.courts.go.jp/english/judicial_sys/index.html (дата звернення 03.09.2017)
7. Justices, Judges, and Court Officials other than Judges. Офіційний сайт Верховного суду Японії. URL: http://www.courts.go.jp/english/judicial_sys/index.html (дата звернення 06.09.2017)
8. Citizen Participation in the Judicial Process. Офіційний сайт Верховного суду Японії. URL: http://www.courts.go.jp/english/judicial_sys/index.html (дата звернення 05.09.2017)
9. Порівняльне судове право: Навч. посіб. / І. Є. Марочкін, Л. М. Москвич, Н. В. Сибільова, В. С. Бабкова, Ю. І. Крючко; за ред. І. Є. Марочкіна та Л. М. Москвич. – Х.: Право, 2008. – 112 с.
10. Guide to the family court of Japan 2015 Офіційний сайт Верховного суду Японії. URL: http://www.courts.go.jp/english/judicial_sys/index.html (дата звернення 02.09.2017)

11. Outline of Civil Procedure in Japan 2017 Офіційний сайт Верховного суду Японії. URL: http://www.courts.go.jp/english/judicial_sys/index.html (дата звернення 02.09.2017)

12. Outline of Criminal Justice in Japan 2016 Офіційний сайт Верховного суду Японії. URL: http://www.courts.go.jp/english/judicial_sys/index.html (дата звернення 03.09.2017)

II. ПОЛІЦІЯ ЯПОНІЇ

СТВОРЕННЯ ПОЛІЦЕЙСЬКОЇ СИСТЕМИ ЯПОНІЇ: ПЕРЕДУМОВИ ТА КОНЦЕПЦІЯ

У 1872 році Уряд Японії прийняв рішення, яке зіграло ключову роль у створенні поліції відрядивши до Європи свого представника з метою вивчення системи побудови та функціонування поліції європейських країн і дослідження можливості її впровадження в Японії.

До цього часу правоохоронні органи були позбавлені чіткої організаційної структури, а членами правоохоронних формувань частіше ставали самураї, які внаслідок позбавлення можливості воювати та таким чином заробляли собі на життя, пішли служити в поліцейські підрозділи та прокуратуру і разом з цивільними особами підтримували порядок в містах і селищах. Зокрема була запроваджена кругова порука (наприклад, за злочини, вчинені жителем кварталу, могли бути покарані його сусіди) та широка агентурна мережа, яка інформувала поліцію про ті чи інші правопорушення.

Поліція діяла на підставі морально-етичних принципів, основна ідея яких полягала у тому, що головний обов'язок поліції бути «ліками» для суспільства, тобто попереджувати злочинність. Запорукою успішної боротьби зі злочинністю була активна співпраця поліцейських підрозділів з населенням, що стало можливим завдяки високому рівню довіри та поваги місцевих жителів до співробітників поліції.

Організаційна структура сучасної поліції Японії була започаткована ще в 1874 році, внаслідок комплексу політичних, військових, економічних і соціальних реформ, яку в історії часто називають революцією чи оновленням Мейдзи. Поліцейська система була побудована за зразком європейської моделі: в Міністерстві внутрішніх справ Японії було створено Департамент поліції в місті Токіо та поліцію в префектурах. На той час, поліція, як правоохоронний орган, мала вплив на всі сфери суспільного життя, оскільки до її компетенції входило все: від ліквідації та попередження пожеж до арешту громадян за інакомислення – такі повноваження давали повну свободу поліцейським.

Революція Мейдзи передбачала не тільки докорінні зміни в організації діяльності поліції, а й призвела до розвитку злочинності, оскільки «відкрила» Японію для західних країн і повернула державну владу імператору – це було початком революції в країні, яка в процесі буржуазних перетворень

витіснила із соціальної структури багато жителів: від селян до дрібних самураїв.

У пошуках роботи в Токіо стався значний наплив декласованих елементів з провінцій, але і в столиці для них роботи не знайшлося. З числа таких осіб почали формуватися банди грабіжників, навіть залучення армійських підрозділів для боротьби з ними не приносило успіху. За цих умов виникла потреба в постійних державних формуваннях, метою яких була боротьба зі злочинністю.

Перебудову японської поліцейської системи пов'язують в завершенням Другої світової війни 1939-1945 років. Головною ціллю реформи поліцейських органів стали: демократизація управління органами поліції, активізація співробітництва між керівниками та підлеглими, утвердження поліцейської нейтральності та започаткування наглядової діяльності за роботою органів поліції. Демократизація управління поліцією передбачала створення державної та муніципальної поліції, а для керівництва цією системою була створена Національна комісія громадської безпеки.

Правовими підставами діяльності реформованої поліції стали: Закон «Про поліцію» 1948 року та Закон «Про виконання поліцією власних обов'язків» 1948 року. Перший, як і раніше, передбачав існування національної поліції поряд з муніципальною, яка існувала в сільській місцевості, що у свою чергу, впливало на зниження ефективності поліцейських операцій в силу територіального розмежування та відсутності чіткого розподілу повноважень.

Для попередження та припинення масових заворушень у складі національної поліції були створені спеціальні підрозділи, які мали назву «Кидотай» (мобільні частини спеціального призначення), члени цих бригад носили формений одяг – польову форму сірого кольору та мали захисне спорядження (бронежилети, шоломи з забралами з плексигласу, протиударні щитки, черевики з металевими носками) і спецзасоби – прямокутні алюмінієві щити та гумові кийки.

У 1999 році було започатковану ще одну поліцейську реформу, необхідність у запровадженні якої виникла у результаті діяльності поліції за останніх дванадцять років, адже спостерігалось збільшення кількості суспільних скандалів навколо діяльності поліції, що звісно не сприяло формуванню її позитивного іміджу, а рівень довіри громадян до правоохоронців поступово знижувався. На підставі цього, фахівці з різних галузей суспільних наук почали працювати над концепцією реформи, яка

повинна була «активізувати» поліцію, наблизити її до населення та відновити його довіру.

Результатом багатьох дискусій та одинадцяти зустрічей спрямованих на вироблення концепції стало складення Рекомендацій щодо інновацій в поліції, які були реалізовані завдяки спільним зусиллям Національної комісії громадської безпеки, Національного поліцейського агентства та Комітету громадської безпеки, зокрема були розроблені та затверджені стандарти діяльності реформованого органу. Пізніше був прийнятий нормативно-правовий акт, який регламентував порядок притягнення поліцейських до дисциплінарної відповідальності, був запроваджений новий механізм подання скарг на роботу поліцейських та ін.

У 2001 році були створені Ради поліцейських ділянок, в роботі яких брали участь не тільки поліцейські, а й представники громадськості, останні повинні були відображати суспільну думку про роботу відповідного територіального підрозділу поліції.

За процесом реформування здійснювався постійний контроль: поліція звітувала за кожен рік своєї роботи, а основна увага була прикута до зміни рівня довіри населення до поліції. Певним підсумком реформи став комплексний доклад про роботу поліції за увесь час її діяльності, який було презентовано у 2010 році. В ньому зазначалось, що хоча загальну мету реформи було досягнуто, необхідно працювати у напрямку удосконалення діяльності поліцейських органів, а окремі недоліки в роботі поліцейських органів так і не були усунуті.

ОРГАНІЗАЦІЯ РОБОТИ ПОЛІЦІЇ ЯПОНІЇ В УМОВАХ СЬОГОДЕННЯ

Сучасна поліція Японії складається з трьох рівнів: національних, місцевих органів поліції та підпорядкованих організацій.

Перший рівень представлений поліцейською адміністративною установою – Національною комісією громадської безпеки, в яку входять п'ять членів (вони призначаються Прем'єр-міністром з урахуванням думки Парламенту строком на п'ять років) на чолі з Міністром внутрішніх справ. Комісія ухвалює основні правила роботи поліції, координує управління її діяльністю та встановлює загальні стандарти щодо навчання, системи зв'язку і статистичної звітності.

Роботу комісії організовано переважно шляхом проведення щотижневих нарад, а у разі необхідності вони скликаються частіше. Їй

підпорядковується Національне поліцейське агентство, яке спрямовує і контролює поліцію префектур. Очолює Національне поліцейське агентство Генеральний комісар, який призначається Національною комісією громадської безпеки. У складі Національного поліцейського агентства діє:

- 1) Управління кримінальних розслідувань.
- 2) Управління безпеки дорожнього руху.
- 3) Управління публічної безпеки.
- 4) Управління зв'язку.
- 5) Адміністративне управління.
- 6) Секретаріат.

У складі Національного поліцейського агентства також функціонує: Національна поліцейська академія, науково-дослідний інститут поліції і штаб-квартира імператорської гвардії.

До компетенції агентства віднесено проведення поліцейських операцій спрямованих на захист національної безпеки, організація навчання поліцейських, організація та налагодження взаємодії між поліцейськими структурами, питання пов'язані з удосконаленням управління органами поліції.

До сфери Управління кримінальних розслідувань віднесено: боротьбу з організованою злочинністю, злочинними формуваннями, правопорушеннями пов'язаними з наркотичними речовинами та зброєю; ведення міжнародних кримінальних розслідувань; аналіз кримінальної статистики тощо.

Головним завданням Управління безпеки дорожнього руху є забезпечення безпеки дорожнього руху, а також виявлення, припинення, фіксація та попередження правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху.

Управління публічної безпеки відповідає за забезпечення правопорядку та попередження правопорушень, а також вживає заходи щодо забезпечення безпеки країни під час надзвичайного стану.

Управління зв'язку забезпечує безпеку громадян Японії, які перебувають або проживають за кордоном, надають їм допомогу у випадку якщо це необхідно, а також вирішують питання, що стосуються: планування та технічних аспектів досліджень пов'язаних з управлінням інформацією; використання інформаційних технологій у боротьбі зі злочинністю; поліпшення ефективності управління; поліцейської статистики, яка не стосується кримінальних правопорушень.

Секретаріат відповідає за наступні питання: забезпечення конфіденційності поліцейської інформації; друк інформації про забезпечення правопорядку в офіційній пресі; прийняття, доставка, редагування і збереження офіційних документів; планування та комплексне коригування управлінської діяльності; оцінка політики управління в органах поліції; вивчення законопроектів правоохоронної спрямованості; врегулювання відносин між поліцією та громадянами; робота пенітенціарних установ; кадрові питання; розпорядження державним майном; аудит бухгалтерського обліку; культурно-етична поведінка поліцейських; соціальне забезпечення поліцейських, тощо.

Національне агентство поліції Японії приділяє велику увагу проблемам молодіжної злочинності. Так, в Управлінні кримінальних розслідувань діє спеціальний відділ роботи з молоддю та відділ попередження молодіжної злочинності, а в Управлінні публічної безпеки створений спеціальний підрозділ для роботи в дитячих та юнацьких установах. Особлива увага приділяється охороні громадського порядку в місцях масового перебування дітей, поліцейські чергують в школах і дитячих установах, проводять з ними заняття, супроводжують на вулиці.

У багатьох містах Японії діють регіональні поліцейські управління, окремо функціонує Поліцейське Управління в Токіо, поліція префектури Хоккайдо і так звана «особлива поліція», так називають, зокрема: Управління імператорської охорони, Школу імператорської охорони, Школу поліцейського зв'язку, Національну поліцейську академію, науково-дослідний інститут поліції, курси криміналістів і криміналістичну лабораторію, вищі курси для керівників слідчих органів.

Окремої уваги заслуговує діяльність поліцейських дільниць в Японії, які називаються «кобан» (дослівно ця назва перекладається як поліцейська коробка «policebox»). Історичним відліком існування цих поліцейських дільниць можна вважати 1874 рік, тоді вони були створені з метою захисту громадського порядку в Токіо та були розташовані на перехрестях і в інших містах великого скупчення народу. Біля кожного «кобан» чергував поліцейський – приблизно у такому вигляді вони проіснували до 1886 року, коли було прийнято імперський указ, в якому містилась вказівка «...створити єдину поліцейську дільницю для одного округу чи міста». Через два роки поряд з «кобан» були створені «чужаїшо» (в кожному місті та селищі), від попередника вони відрізнялися тим, що були придатні для проживання в ній. Таким чином, поліція «заполонила всі куточки» країни, а оскільки у кожному

пункті поліції («чузаїшо») постійно проживав один поліцейський, такий захід не потребував різкого збільшення персоналу.

Основним завданнями чергових на таких поліцейських пунктах є допомога громадянам: поліцейські повинні стати частиною місцевої громади для того, що бути ближче до народу. Громадяни Японії сприймають ці пункти поліції як центр забезпечення безпеки в своєму районі, адже те, що біля входу в «кобан» практично завжди стоїть черговий поліцейський, додає впевненості у забезпеченні особистої безпеки, а коли через об'єктивні причини (наприклад, патрулювання) чергового поліцейського немає біля входу, освітленість кімнати чергового і традиційний червоний ліхтар, який горить над входом в «кобан», викликає почуття захищеності та створює «ефект присутності».

В дільниці є докладна карта підлеглого мікрорайону, але на додаток до цього поліцейський добре знає свою територію відповідальності і може дати, наприклад, вичерпну довідку про те, як і на чому дістатися до потрібного місця. Йому можна подати заяву про крадіжку, грабіж, проконсультуватися у випадку вчинення шахрайства та попросити допомогу в пошуку людини.

Дільничні офіцери патрулюють район пішки, на велосипеді, на мопеді або легковій патрульній машині, вислуховують скарги жителів, дають їм поради. Якщо офіцера поліції не має на місці, то прямо біля входу на столі стоїть телефон для повідомлення. Немає необхідності набирати телефонний номер, оскільки телефон автоматично з'єднує з відділом поліції на цій дільниці. У разі виникнення труднощів у спілкуванні з іноземцями в Токійському відділу поліції завжди чергує штатний співробітник, який володіє англійською.

Повідомити поліцейським екстрену інформацію або зробити терміновий виклик також можна з власного телефону за номером 110 в будь-якій точці країни. Якщо інформація безпосередньо не стосується правопорушення або аварії, або якщо громадянину потрібна консультація з питань, що стосуються громадської безпеки, треба дзвонити не за екстреним номером, а в спеціальну консультаційну службу поліції за номером 9110, за яким, у разі потреби, можна також викликати поліцейського.

Дзвінки на лінію поліції поступають в командний центр зв'язку префектури, а потім переадресовуються до відповідних поліцейських відділень, які направляють поліцейських, що чергують у «кобан» або відправляють патрульну поліцейську машину на місце події. Офіцери, які прибули на місце події, повинні оцінити обстановку та повідомити про

ситуацію командному центру зв'язку, часто за таких умов можна знайти та затримати правопорушника «по гарячих слідах».

Керівництво поліції заохочує ввічливість і люб'язність поліцейських під час спілкування з громадянами: поліцейський може дати перехожому парасольку, щоб захоплений несподіваним дощем житель району міг з комфортом дістатися до будинку від станції метро або міських електричок, біля яких зазвичай і розташовуються «кобан» або позичити гроші на дорогу особам, які втратили гаманець.

Начальники відділень поліції, яким підпорядковані «кобан», прагнуть підтримувати в них стабільність і не допускати плинності особового складу, інколи поліцейські по 30-35 років несуть службу в одній «кобан», тому дуже детально знають ситуацію в своєму районі. Не менш важливим є те, що кожен житель району знає свою дільницю і може вказати сторонньому дорогу до неї в разі потреби, наприклад при пограбуванні. Офіцери поліції працюють в поліцейських дільницях в чотири зміни, одна зміна дорівнює добі, при чому шістнадцять годин протягом зміни - це робочі години, а інші вісім годин можуть бути використані на перерву. Проте, фактично офіцери не можуть брати такі довгі перерви, хоча б виходячи з того, що вони постійно чергують біля дільниці. Поліцейські дільниці за якими закріплена велика територія можуть мати у розпорядженні поліцейський автомобіль або мотоцикл.

Досить часто офіцери поліції, які працюють у «чужаїшо» там і проживають разом із своєю сім'єю, що в принципі є великим тягарем для сім'ї та негативно впливає на сімейні відносини, оскільки виконання службових обов'язків зміщується з особистим життям. Це, напевно, стало головним чинником поступового зменшення таких поліцейських дільниць та їх заміну на інші, які не передбачають постійного проживання. Дружини поліцейських часто допомагають своїм чоловікам у роботі, наприклад, приймають відвідувачів у разі зайнятості поліцейського, за що отримують певну грошову винагороду від держави. В той же час, подібні поліцейські дільниці є легкою ціллю для правопорушників: вони можуть стати об'єктом терористичного акту або вандалізму, тому поліція приділяє особливу увагу забезпеченню безпеки цих установ. Зовні вигляд таких поліцейських дільниць не регламентовано, єдиною умовою є те, що б вони вписувались в місцевий ландшафт кварталів, а в середині – це двоповерхове приміщення з декількома кімнатами, які розраховуються виходячи з кількості працюючих офіцерів: від 1 до 10 кімнат. У тих регіонах, де немає «стаціонарних» ділянок поліції, діють пересувні поліцейські ділянки, розташовані в мікроавтобусах.

Обов'язки офіцерів, які патрулюють міста на машинах, більш специфічні – це безпосереднє патрулювання, затримання правопорушників, прибуття першими на місце події та виконання «початкових розшукових дій», наприклад охорона місця події з метою збереження обстановки до прибуття спеціальних підрозділів. Поліцейські патрулюють у двох: один керує транспортним засобом, а інший слідкує за обстановкою на ввіреній території, виявляє можливі правопорушення та підтримує зв'язок з поліцейською дільницею.

Основна одиниця поліцейської системи – патрульний, який несе службу з напарником. Патрульні складають близько 40% від загальної чисельності всього особового складу японської поліції. До їхніх обов'язків входить профілактика правопорушень, своєчасне виявлення скоєних злочинів та передача справ у спеціалізовані відділи та управління. Ці підрозділи проводять слідчі та інші складні оперативно-розшукові заходи. Основа роботи патрульного і всієї японської поліцейської системи в цілому – тісний контакт з місцевим населенням, яке традиційно виявляє високу пильність і активно співпрацює з поліцією.

Окремої уваги заслуговує питання підготовки майбутніх поліцейських офіцерів, які навчаються в національній та столичній поліцейських академіях Японії. Національна поліцейська академія підпорядковується Національній комісії громадської безпеки. Національна поліцейська академія проводить навчання та підготовку старших співробітників поліції з метою надання необхідних знань, умінь, технічних та практичних навичок, а також знань у сфері управління органами поліції.

У цьому навчальному закладі існують різні курси для поліцейських:

1. Курс управління органами поліції. Його проходять офіцери поліції, які претендують на посаду керівника органу поліції, заступника керівника поліції або інших керівних посад, що потребують відповідних адміністративних навичок, - тривалість 2-3 тижні.

2. Курс для новопризначених інспекторів, - 4 місяці. Його повинні пройти ті, хто зайняв або претендує на посаду начальника поліцейської дільниці, поряд з цим курсом існує й інший курс для новопризначених помічників начальника відділу поліції, який триває два тижні.

3. Курс адміністративної практики розрахований на три години для тих хто пройшов іспит Національної державної служби другої категорії і отримують звання поліцейського, здобувають освіту і підготовку, необхідні для просування по службі.

4. Курс фізичного виховання триває чотири місяці, його проходять інструктори з фізичного виховання, які навчають прийомам дзюдо, кендо, методам арешту та взагалі займаються фізичним вихованням кадетів.

5. Курс для інструкторів (викладачів) в школах поліції протягом одного місяця проходять інспектори поліції або помічники інспекторів поліції, які претендують на заняття посади інструктора (викладача) у префектурній або регіональній поліцейській школі.

6. Термін курсу для експертів визначається окремо, в залежності від специфіки, та передбачений для офіцерів поліції, яким необхідно отримати кваліфіковану підготовку у конкретних галузях їх діяльності.

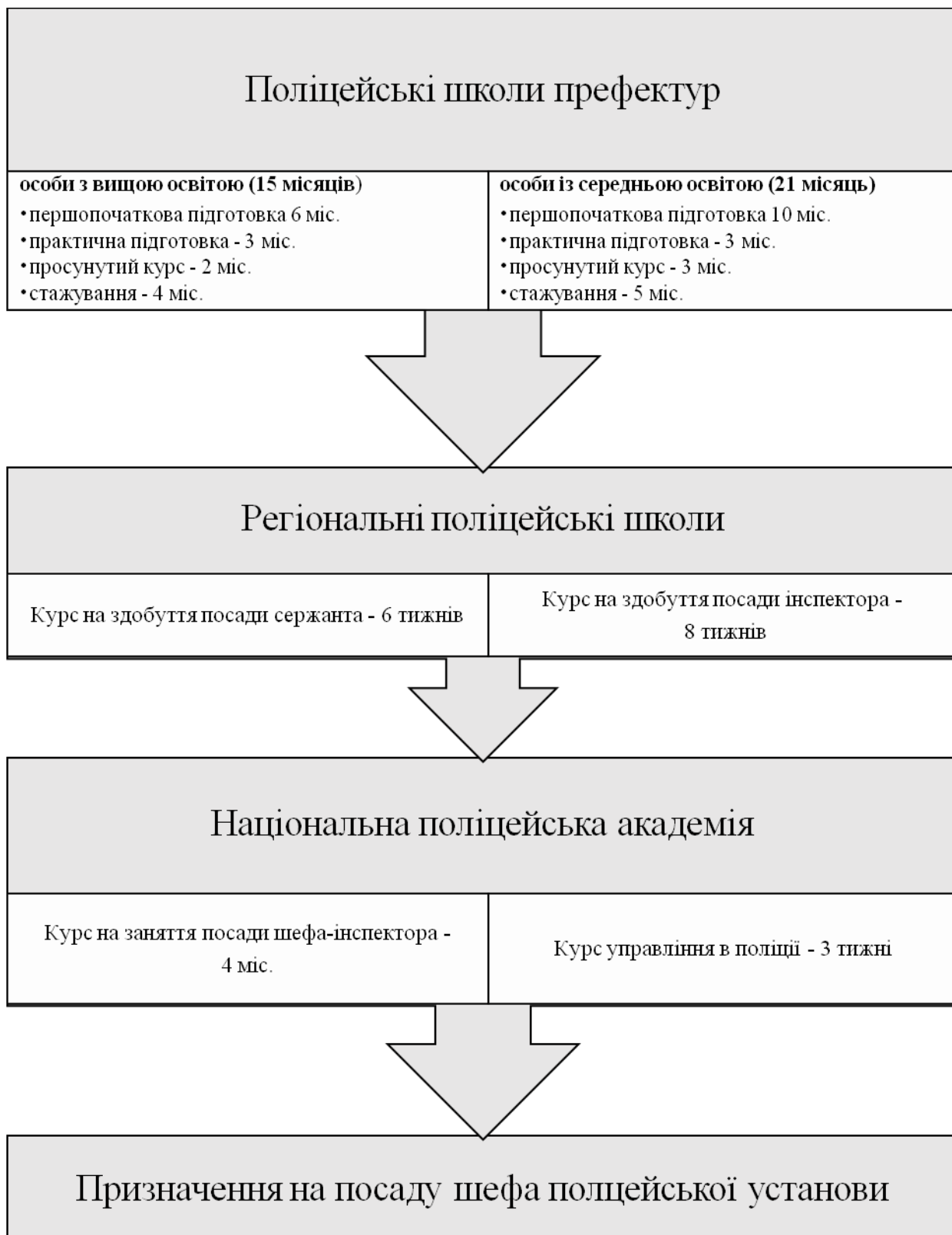
Столична академія поліції є офіційним закладом для навчання членів Токійського міського поліцейського департаменту. Початковий навчальний курс передбачає фізичне виховання та «формування особистості поліцейського». Після закінчення цього навчання новачки переходять до основної навчальної програми. Випускники середньої школи, коледжів або університетів можуть також, бути зараховані на навчання до цієї академії поліції, однак на відміну від випускників академії, вони навчаються протягом десяти місяців замість шести. Навчальна програма включає в себе як загальноосвітні предмети, такі як етика, так і курси призначені для виконання обов'язків поліцейського (вивчення законодавства, бойових мистецтв і стрільби з вогнепальної зброї тощо).

Спеціалізовані курси викладаються за наступними напрямками:

1. Кримінальне розслідування та кваліфікація злочинів.
2. Контроль за міжнародною злочинністю.
3. Забезпечення публічної безпеки.
4. Розслідування кіберзлочинів.
5. Розслідування у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху.
6. Допомога жертвам злочинів.
7. Патрулювання на поліцейському автомобілі.
8. Патрулювання на поліцейському мотоциклі.
9. Поліція безпеки.
10. Дзюдо та кендо.
11. Мова жестів.

Існують також курси, доступні для навчання за кордоном або в інших навчальних закладах, такі як комп'ютерні технології; дайвінг; обслуговування літаків; підготовка до роботи з поліцейськими собаками; іноземні мови (у тому числі англійська, корейська, іспанська тощо); надання першої медичної допомоги.

Загальна схема поліцейської освіти Японії виглядає наступним чином:

Список використаної літератури:

1. Полиця Японии. Глоссарий URL:
<http://www.cultline.ru/archiv/p/4032> (дата звернення 15.09.2017)
2. Полиця Японии (извлечения): Национальное Полицейское Агентство; пер. Е.В. Кравченко. URL:
<http://law.edu.ru/doc/document.asp?docID=1222776> (дата звернення 10.09.2017)
3. Полиця Японии // Евразийский юридический журнал. URL:
<https://goo.gl/dkwnsC> (дата звернення 12.09.2017)
4. Brief Overview of Japanese Police. URL:
<https://doyouknowjapan.com/police> (дата звернення 06.09.2017)
5. Police of Japan 2016 (Overview of Japanese Police) URL:
<http://www.npa.go.jp/english/POJcontents.html> (дата звернення 06.09.2017)

III. ПРОКУРАТУРА ЯПОНІЇ

У Японії органи прокуратури представляють собою чотирьохрівневу систему, яка відповідає кожному рівню судової системи країни: Генеральна прокуратура (розташовується в Токіо), Вищі прокуратури (Токіо, Осака, Нагоя, Хіросіма, Фукуока, Сендай, Саппоро, Такамаца), окружні прокуратури (знаходяться в префектурних столицях Хакодате, Асаїкава, Кусіро) та офіси місцевих прокурорів (у муніципалітетах по всій Японії).

Завданням кожного прокурора та їх помічників, незалежно від того до якого саме органу прокуратури вони належать, є розслідування правопорушень, встановлення об'єктивної істини у кожній кримінальній справі та притягнення винних до відповідальності.

Коли вчинено злочин, зазвичай поліція проводить розслідування, заарештовує злочинця, а потім передає справу до прокуратури. Також офіси прокуратури можуть самостійно приймати заяви від потерпілого чи свідків, допитувати підозрюваного, а після завершення досудового розслідування, приймати рішення про передачу справи до суду та у разі прийняття позитивного рішення про прийняття справи – підтримувати обвинувачення.

В процесі підтримки обвинувачення завдання прокурора полягає в тому, щоб на основі доказів та матеріалів які він має, довести вину особи та обґрунтувати обраний ним вид покарання. В основному вироком суду можуть бути призначені такі види покарання: штраф, позбавлення волі із залученням до громадських робіт або без таких. Якщо прокурор вважає, що суд виніс помилкове рішення чи вирок, він може оскаржити це рішення. Він, також контролює подальше виконання ухваленого судового рішення.

Співробітники прокуратури по всій Японії, надають психологічні, економічні та інші форми підтримки жертвам злочину. Наприклад, вони надають юридичні консультації або роз'яснюють до яких саме організацій необхідно звернутися постраждалим для отримання відповіді на їх запитання. Постраждалі від злочину також можуть звернутися на гарячу лінію підтримки жертв, які функціонують при всіх районних прокуратурах цілодобово – у нічний час або в святкові дні постраждалі можуть залишити спеціалістам повідомлення на автовідповідач. Така система створена для надання жертвам злочину та їх родичам інформації щодо матеріалів їх справи, процесу провадження, судового засідання, рішення суду та умов відбування покарання.

Опитування (допити) та проведення бесід японська прокуратура розглядає як співпрацю з жертвами та просить з розумінням ставитися до того, що таких опитувань може бути декілька. Інформація отримана в ході бесід з потерпілими, є конфіденційною та не підлягає розголошенню, теж саме стосується й судового засідання. Зокрема суд може вирішити не розголошувати імена та іншу інформацію про жертв сексуальних злочинів та інших правопорушень у відкритому судовому процесі. У відкритих судових засіданнях можуть брати участь жертви будь-яких злочинів або їх родичі, зазвичай з ціллю допиту обвинуваченого. Їх залучення до судового процесу інколи допомагає прокурорам отримати інформацію, що підтверджує вину особи.

Принципи діяльності прокуратури Японії¹

На прокуратуру покладена висока відповідальність за встановлення істини в кожній справі, а також справедливе застосування кримінальних законів з метою забезпечення публічного порядку, прав і свобод людей.

Ми повинні глибоко визнати цю вимогу і виконувати наші завдання із справедливістю та честю.

Прокуратура максимально використовуватиме свої знання і навички для безкомпромісного пошуку істини в справі.

Ми не повинні прагнути накладати жорсткі покарання без урахування характеру справи. Наша мета – це сприяти винесенню справедливого вироку для кожного випадку, що відповідає його природі і здоровому глузду.

Щоб досягти таких цілей, ми повинні міцно підтримувати справедливу позицію, щоб уникнути прийняття спонтанних рішень.

Безкомпромісне прагнення до справедливості та неупередженості, нейтральність та незалежність повинні бути нашими нерозривними девізами.

Ми, як одні з головних дійових осіб у системі кримінального правосуддя, встановлюємо наступні принципи нашої роботи:

1. Враховуючи обов'язок працювати на користь суспільства, ми будемо дотримуватися законів, правил, положень і виконувати наші завдання безкомпромісно, прагнучі до справедливості та неупередженості, а також дотримуючись нейтралітету та незалежності.

2. Ми будемо виконувати наші завдання з повним розумінням ролі суддів та захисника у кримінальному процесі, а також поважаючи основні права і свободи людини.

¹ Офіційний сайт прокуратури Японії: <http://www.kensatsu.go.jp>

3. Ми прагнемо встановити істину в кожному випадку, використовуючи усі наші знання та вміння, з тим щоб невинні особи не постраждали, а правопорушники були засуджені.

4. Ми приділяємо належну увагу твердженням підозрюваних або підсудних, намагаємось зібрати всі відповідні докази, обвинувальні та виправдувальні, обтяжуючі та пом'якшуючі, щоб зробити їх належну оцінку.

5. При опитуваннях свідків і підозрюваних, ми будемо намагатись отримати справжні твердження, зберігаючи при цьому добровільний характер та справедливість опитувань і допитів.

6. Ми приділимо належну увагу думці та поглядам жертв злочинів або членів їхніх сім'ї та завжди будемо підтримувати їх законні права та інтереси.

7. Ми забезпечимо належну охорону доказів та конфіденційність, щоб не пошкодити репутацію зацікавлених осіб та уникнути перешкоджання розслідуванню або справедливому судовому розгляду.

8. Ми намагатимемося сприяти запобіганню злочинності, реабілітації правопорушників у співпраці з поліцією та іншими правоохоронними органами та недержавними організаціями.

9. Ми будемо прикладати усі зусилля, щоб удосконалити наші знання та навички в сфері права, що дозволить нам неупереджено та справедливо впоратися з різноманітними питаннями, які виникають в нашій діяльності.

Типи посад та кількість посадових осіб, що працюють у прокуратурі (станом на 2014 рік)

Вид прокуратури	Прокурори та їх помічники	Офіцери-помічники, інші співробітники	ВСЬОГО
Генеральна прокуратура	18	93	111
Вищі прокуратури	130	514	644
Окружні прокуратури	1674	8468	11041
Місцеві прокуратури	899		
ВСЬОГО	2721	9075	11796

Відповіді на часті питання про діяльність прокуратури Японії

1. У чому полягає різниця між розслідуванням, проведеним прокурором, та розслідуванням, проведеним поліцією?

Поліція – це орган, який здійснює початкове розслідування справи. Прокурор потім проводить власне розслідування цієї справи, щоб вирішити, чи ініціювати обвинувачення щодо особи. Прокурори не лише переглядають матеріали поліцейських розслідувань в порядку нагляду, але також проводять власні слідчі дії (проводячи опитування свідків, потерпілих, обшуки тощо). Поліція, як правило, повинна передати підозрюваного до органів прокуратури через 48 годин після затримання.

2. Що символізує емблема прокуратури Японії?

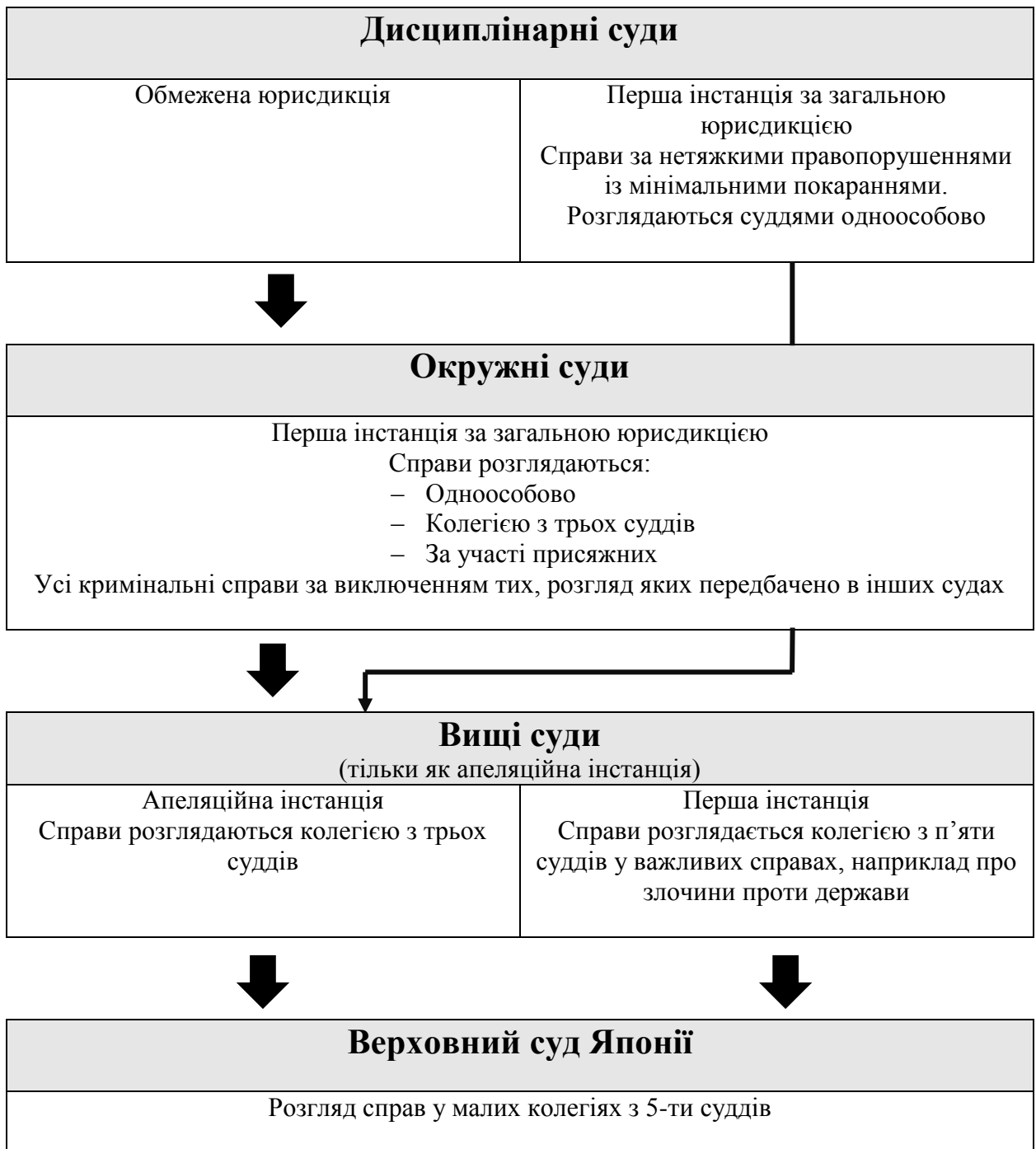

Емблема прокуратури була розроблена у 1950 році і містить у собі малинове сонце, білі хризантеми і золоте листя. Вона називається «shusoret sujitsu». Японською мовою це означає осінні морози та жорсткі промені літнього сонця. Це символізує баланс між покаранням та незмінною сталістю принципів діяльності прокуратури.

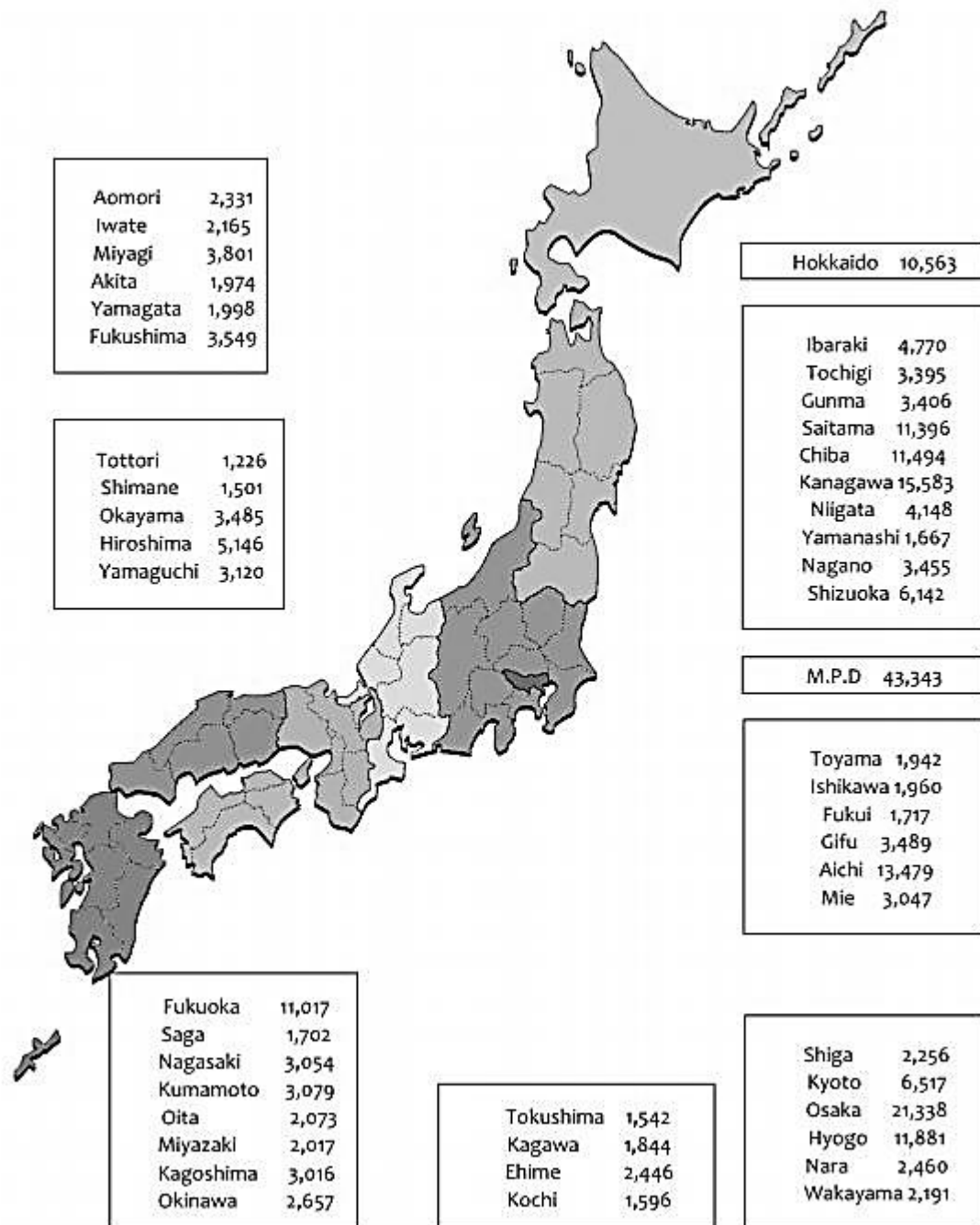
Список використаної літератури:

1. Мухамеджанов Э.Б. Прокуратура в зарубежных странах. Учебник. – Алматы: «Нур-пресс», 2005. – 284 с.
2. Кащенко С.Г. Всеобщая история государства и права новейшего времени Учебное пособие для студентов юридических специальностей высших учебных заведений. – Симферополь: ДОЛЯ, 2006. – 696 с.
3. Глазунов Б.Б. Конституционное право зарубежных стран: учебное пособие для студентов всех форм обучения по направлению 40.04.01 – Юриспруденция / Б.Б. Глазунов, А.М. Кальяк; Сибирский ин-т упр. – 2-е изд., перераб. и доп. – Новосибирск : Сибирский ин-т упр. – фил. РАНХиГС, 2015. – 275 с.
4. The Supreme Public Prosecutors Office. URL: <http://www.kensatsu.go.jp/content/000127604.pdf> (дата звернення 06.09.2017)
5. Criminal justice in Japan. URL: http://www.unafei.or.jp/english/pdf/CJSJ_2011/03Chapter1.pdf (дата звернення 06.09.2017)
6. The Principles of Prosecution. URL: <http://www.kensatsu.go.jp/content/000128760.pdf> (дата звернення 06.09.2017)

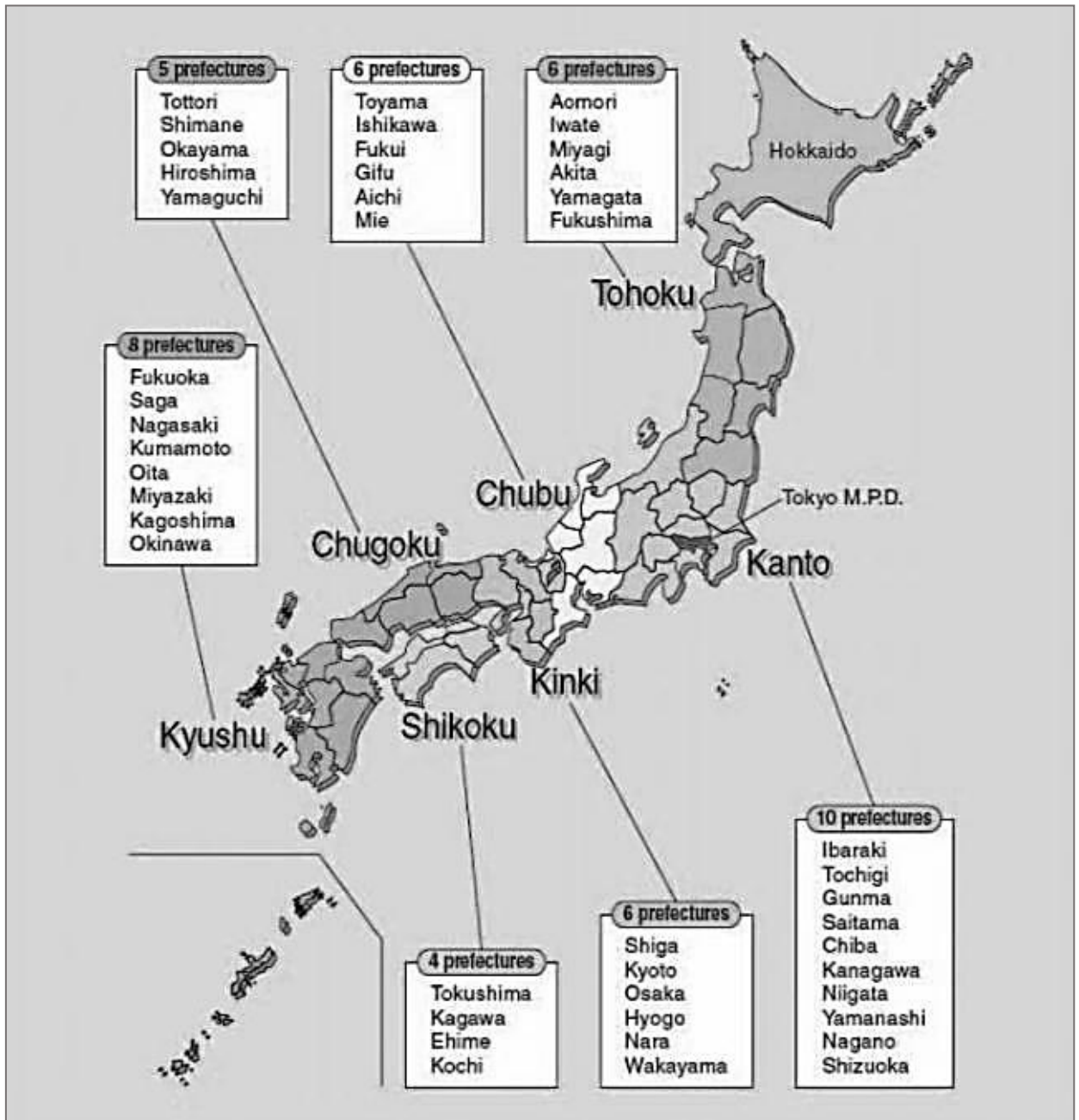
Юрисдикція та загальна процедура кримінального судочинства в Японії

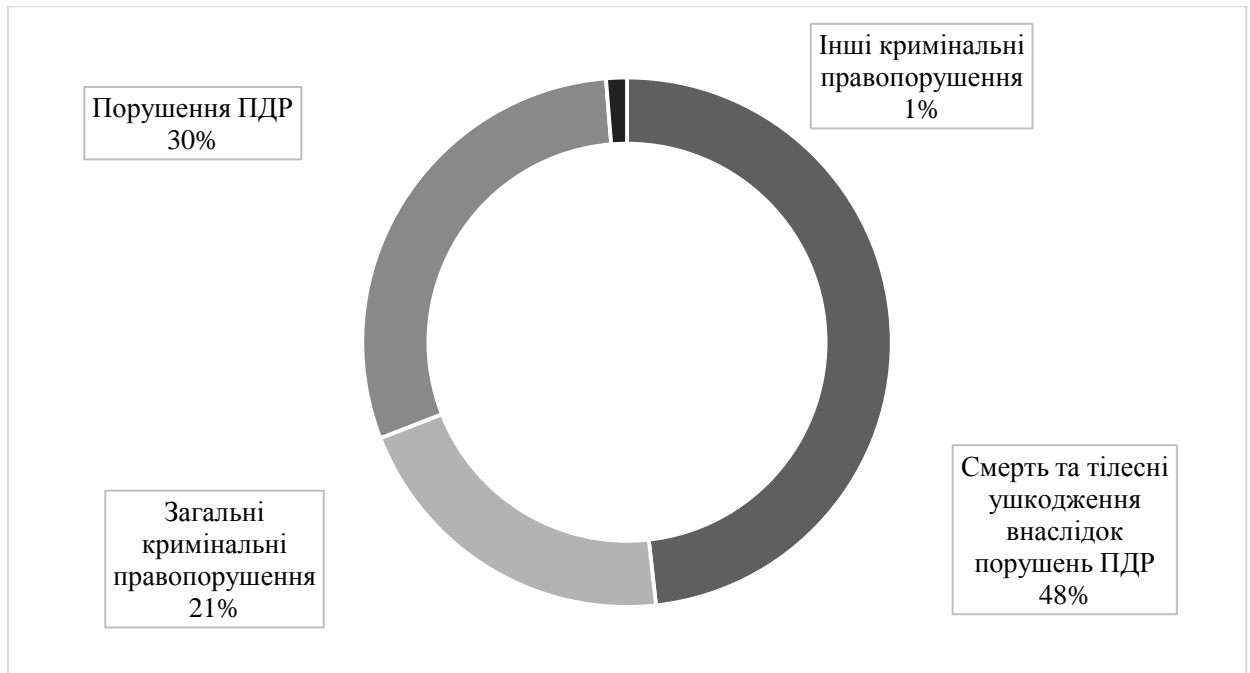
Станом на 2015 рік загальна чисельність поліції Японії складала приблизно **294 700 осіб**. Чисельність Національної поліцейської агенції 7 700 осіб з яких 2100 поліцейські, 900 імператорські гвардійці, 4800 інші співробітники. Чисельність поліції префектур становить приблизно 287 000 осіб з яких 258 600 поліцейських і 28 300 інших співробітників

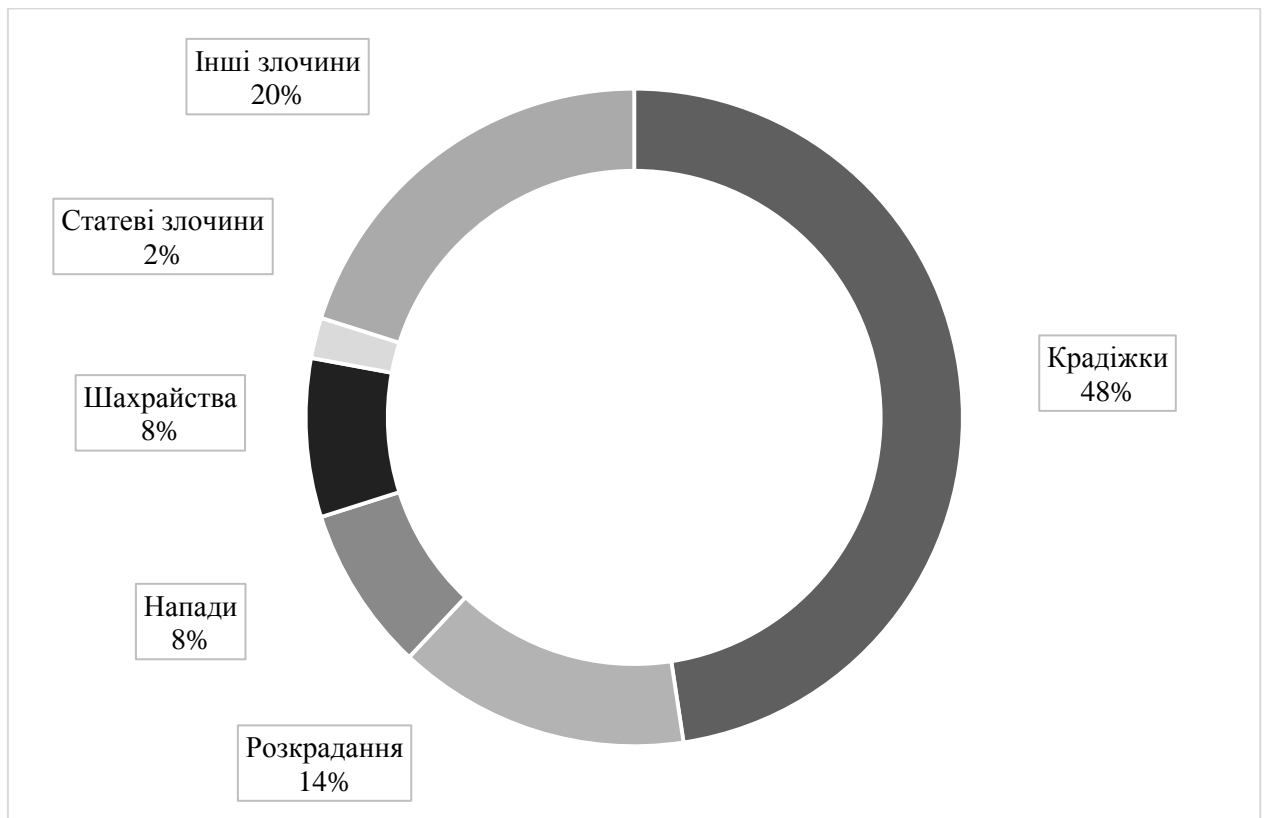
Регіональні поліцейські бюро підлегли Національній поліцейській агенції. В Японії існує сім поліцейських бюро, які розташовані у великих містах різних географічних регіонів. Департамент поліції Токіо і штаб-квартира поліції префектури Хоккайдо виключені з юрисдикції таких бюро. Під керівництвом Генерального директора кожне бюро здійснює необхідний контроль та надає додаткові послуги поліції префектури в межах своєї юрисдикції. В складі кожного бюро діє регіональна поліцейська школа, яка здійснює професійну підготовку поліцейських молодшого складу поліції.

**Види кримінальних справ, що знаходяться у провадженні органів
прокуратури Японії
(станом на 2014-2015 роки)**

**Структура загальних кримінальних правопорушень що знаходяться у
провадженні органів прокуратури Японії
(станом на 2014-2015 роки)**

БУГАЙЧУК Костянтин Леонідович
ЧИШКО Катерина Олександрівна

СУДОВІ ТА ПРАВООХОРОННІ ОРГАНИ ЯПОНІЇ

Інформаційний довідник

Підписано до друку 12.10.2017. Папір офсетний. Друк офсетний.
Формат 60x90/16. Умов. друк. арк. 2,4. Обл.-вид. арк. 1,9.
Наклад 50 прим.
Видавець і виготовлювач –
Харківський національний університет внутрішніх справ,
просп. Л. Ландау, 27, м. Харків, 61080.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 3087 від 22.01.2008.